

REBECCA ROSS

ÎNFRUNTAREA

A doua carte a seriei
DESTINUL REGINEI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA LIMONCU

—❖ Capitolul I ❖—

FIICA VRĂJMAȘULUI

Domeniul lordului MacQuinn, Castelul Fionn

Brienna

Castelul răsuna de râsete și de zgomote care anunțau pregătirile pentru cină, când am intrat alături de Cartier în sală, cu mantiile albastre ale pasiunii pe umeri și părul încurcat de adierea vântului nopții. M-am oprit în inima măreței încăperi ca să admir tapiseriile atârinate pe pereți, arcul înalt al plafonului ce se topea în umbre fumurii și ferestrele cu menouri ale zidului dinspre răsărit. Focul trosnea într-un șemineu smălțuit, iar femeile din castel așezau cele mai bune vase din cositor și argint pe mese. Nu mă băgau în seamă, fiindcă, pentru ele, încă eram o străină, și mă uitam cum câteva tinere împodobeau încăperea cu un mănunchi de crenguțe de pin și flori de un roșu-închis. În spatele lor, un băiat dădea zor să aprindă un munte de lumânări, dar ochii îi tot alunecau la una dintre fetele cu părul arămiu.

Pentru o clipă, a părut ca și cum acest castel și acești oameni nu ar fi cunoscut niciodată întunericul și asuprirea domniei neamului Lannon. Totuși, mă întrebam ce răni le rămăseseră în inimi și în amintiri după ce supraviețuiseră unui rege despot timp de douăzeci și cinci de ani.

— Brienna!

Curtenitor, Cartier s-a oprit lângă mine. Se afla la o distanță sigură, de o lungime de un braț, deși încă îi păstram în minte atingerea, încă îi simțeam gustul buzelor. Amândoi am rămas tăcuți, dar știam că și el admira zarva și frumusețea rustică a sălii, că încă încerca să se deprindă cu ce aveau să devină viețile noastre, acum că ne întorseserăm acasă în Maevana, tărâmul reginei.

Eram fiica adoptivă a lui Davin MacQuinn, un lord căzut în dizgrație, care trăise în pribegie vreme de douăzeci și cinci de ani și care, în cele din urmă, se înapoiase pentru a readuce la viață castelul și a-și repune în drepturi poporul.

Iar Cartier, fostul meu profesor, era lordul Casei Morgane. Lord al celor Iuți – Aodhan Morgane.

Cu greu puteam găsi voința de a-i spune astfel. De-a lungul anilor în care-l cunoscusem în regatul Valeniei, cel aflat la miazăzi, pe vremea când eu eram eleva lui, iar el era profesorul meu, adică un maestru al cunoașterii, nu mi-aș fi închipuit *niciodată* că avea acest nume.

M-am gândit la felul în care se împletiseră viețile noastre, încă din clipa în care îl întâlnisem, atunci când fusesem primită în prestigioasa Casă Magnalia, o școală valeniană pentru deprinderea celor cinci pasiuni ale vieții. Crezusem că era valenian – luase un nume valenian, era as în bunele maniere și pasiune și-și trăise aproape toată viața în regatul de la miazăzi.

Și, totuși, Cartier fusese mult mai mult decât atât.

— Ce v-a reținut?

Am tresărit speriată, căci Jourdain m-a luat prin surprindere când a pășit înaintea mea, măsurându-mă din cap până în picioare, de parcă s-ar fi așteptat să am vreo zgârietură. Asta aproape că mi s-a părut amuzant, căci, cu trei zile înainte, ne avântaserăm în bătălie alături de Isolde Kavanagh, regina

îndrituită a Maevanei. Îmi îmbrăcasem armura, îmi vopsisem chipul cu vopsea albastră, îmi împletisem părul și ridicasem sabia în numele lui Isolde, neștiind dacă voi scăpa cu viață în urma revoltei. Dar mă luptasem pentru ea, asemenea lui Cartier și Jourdain, și alături de ea, ca să-l înfruntăm pe Gilroy Lannon, un bărbat care n-ar fi trebuit *niciodată* să fie regele acestui ținut. Împreună îi răsturnaserăm pe el și familia lui într-o singură dimineață, una cu un răsărit sângieru, dar victorios.

Iar Jourdain se purta acum ca și cum mă avântasem din nou în bătălie. Și asta pentru că întârziasem la cină.

M-am silit să-mi reamintesc să fiu înțeleghătoare. Nu eram obișnuită cu dojenile părintești – îmi trăisem întreaga viață fără să cunosc cine-mi era tată de sânge. Și, ah, cât de rău îmi părea că acum aflasem din cine îmi trăgeam obârșia. I-am șters numele din minte, luând aminte la omul care-mi stătea înaintea, omul care mă adoptase cu luni în urmă, când ne uniserăm eforturile pentru a pune la cale o revoltă împotriva regelui Lannon.

— Cartier și cu mine am avut multe de vorbit. Nu te mai uita așa la mine, tată! Ne-am întors la timp, i-am spus.

Obrajii mi s-au îmbujorat sub privirea iscoditoare a lui Jourdain, iar când și-a îndreptat ochii spre Cartier, cred că știa: Cartier și cu mine nu stătuserăm doar „de vorbă”.

Gândul m-a purtat înapoi la clipa în care mersesem împreună cu Cartier în castelul lui dărăpănat din ținuturile Morgane și când, în sfârșit, îmi dăduse mantia pasiunii.

— Da, bine, și-am spus să te întorci înainte de căderea întinericului, Brienna, m-a dojenit Jourdain, înmuindu-și apoi tonul când i s-a adresat lui Cartier: Morgane! Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat la serbare!

— Mulțumesc pentru invitație, MacQuinn! a răspuns Cartier, înclinând respectuos capul.

Era ciudat să aud aceste nume rostite cu voce tare, căci în mintea mea nu li se potriveau. Și, în vreme ce alții erau tentați să i se adreseze lui Cartier cu lord Aodhan Morgane, pentru mine, el rămânea tot Cartier.

Apoi mai era Jourdain, protectorul ce-mi devenise tată. Când îl întâlnisem cu două luni în urmă, se prezentase cu numele lui valenian de împrumut, Aldéric Jourdain.

Dar, asemenea lui Cartier, era mult mai mult decât atât; era lordul Davin MacQuinn cel Statornic. Iar dacă alții aveau să-i spună astfel, pentru mine tot „tată” era și nu aș fi izbutit în veci să mă gândesc la el altfel decât ca Jourdain.

— Veniți amândoi!

Jourdain ne-a condus până la dais¹, unde familia lordului avea să se așeze pentru cină la o masă lungă. Cartier mi-a făcut cu ochiul când Jourdain s-a întors cu fața de la noi, și-a trebuit să-mi înghit un zâmbet amuzat.

— Iată-te! a strigat Luc odată ce a intrat în sală pe una dintre ușile laterale și m-a zărit pe dais.

Tinerele s-au oprit din împodobitul cu crenguțe de pin și flori, chicotind și șoptind, când Luc a trecut pe lângă ele. Părul său brun-închis era ciufulit, la fel ca în fiecare zi, iar ochii îi străluceau de veselie.

A suit, tropăind, scările daisului ca să mă strângă în brațe, purtându-se ca și cum fuseserăm despărțiți luni bune, deși îl văzusem mai devreme, chiar în acea după-amiază. M-a prins de umeri și m-a răsucit, ca să se poată uita la firele de argint cusute pe mantia pasiunii.

— *Maestră Brienna!*

M-am întors și am râs, auzind, în sfârșit, alăturate titlul și numele meu.

---

¹ Platformă, de regulă rotundă, instalată în camerele seniorilor feudali pe care se așeza masa pentru seniori (n. red).

— Ce mantie frumoasă!

— Da, cred că am așteptat destul de mult s-o primesc, am zis, privind neajutorată la Cartier.

— Ce constelație este? a întrebat Luc. Mă tem că nu mă pricep deloc la astronomie.

— Aviana.

Acum eram o stăpână a cunoașterii, lucru pentru care muncisem ani buni în Casa Magnalia. Iar în clipa aceea stăteam în sala lui Jourdain din Maevana, înconjurată de familie și prieteni, și purtând propria mantie a pasiunii, iar Isolde Kavanagh era gata să revină pe tronul de la miazănoapte... Nici că puteam fi mai mulțumită.

Când ne-am așezat, l-am privit pe Jourdain, care ținea un potir de aur în mâini, ferindu-și chipul cu grijă pe când își cerceta oamenii ce intrau în sală pentru cină. Mă întrebam ce simțea, acum că se întorsese acasă, după douăzeci și cinci de ani de teroare, ca să-și reia rolul de stăpân al acestui popor.

Cunoșteam povestea adevărată a vieții sale, a trecutului său maevan și valenian.

Se născuse în acest castel ca nobil fiu al Maevanei. Moștenise ținuturile și oamenii lui MacQuinn, străduindu-se să-i ocrotească și nevoit fiind să-l slujească pe groaznicul suveran Gilroy Lannon. Știam că Jourdain fusese martor la lucruri cumplite în sala tronului: văzuse tăiate mâinile și picioarele bărbaților ce nu erau în stare să-și plătească în întregime dările, văzuse bătrâni ce-și pierduseră un ochi pentru că se uitaseră prea mult la rege, auzise femei țipând din odăile îndepărtate în vreme ce erau bătute, văzuse copii biciuiți pentru că scosese un sunet când ar fi trebuit să tacă. „Am văzut totul”, îmi mărturisise cândva Jourdain, alb ca varul din pricina amintirilor. „Am văzut totul și mi-a fost teamă să vorbesc.”

Apoi se hotărâse să se revolte, să-l doboare pe Gilroy Lannon și să o readucă pe regina îndrituită pe tronul de la miazănoapte,

să alunge întunericul și groaza care se așternuseră peste Maevana, altădată plină de glorie.

Alte două case maevane se alăturaseră tainicei sale răzmerițe: Kavanagh, care fusese singura casă magică din care se trăgeau reginele, și Morgane. Dar Maevana era tărâmul a paisprezece case, diferite în ceea ce privește ținutul stăpânit, fiecare cu propriile forțe și slăbiciuni. Totuși, doar trei dintre ele îndrăzniseră să-l sfideze pe rege.

Cred că îndoiala îi împiedicase pe cei mai mulți lorzi și doamne, căci le lipseau două lucruri de preț: Piatra Înserării, ce dăduse Casei Kavanagh puterea ei magică, și *Codicele reginei*, legea care spunea că niciun rege nu trebuia să stea vreodată pe tronul Maevanei. Fără Piatră și *Codice*, cum ar fi putut revolta să-l răstoarne odată pentru totdeauna pe Gilroy Lannon, care prinsese rădăcini adânci pe tron?

Însă cu douăzeci și cinci de ani în urmă, MacQuinn, Kavanagh și Morgane se uniseră și luaseră cu asalt castelul regal, pregătiți să pornească război. Izbânda loviturii depindea de luarea prin surprindere a lui Lannon, plan zădărnicit atunci când tatăl meu de sânge, lordul Allenach, aflase de revoltă și, în cele din urmă, trădase.

Gilroy Lannon îi așteptase pe Jourdain și pe adepții lui.

Pusese ochii pe femeile fiecărei familii și le ucisese, știind că, astfel, va răpune curajul lorzilor.

Dar nu prevăzuse că trei dintre copii aveau să supraviețuiască: Luc, Isolde și Aodhan. Și pentru că reușiseră să o facă, acești trei lorzi răsculați fugiseră cu copiii lor în țara vecină, Valenia.

Își luaseră nume și îndeletniciri valeniene; renunțaseră la limba lor maternă din Dairine pentru limba valeniană a Chantalului de Mijloc; își îngropaseră săbiile și pecetele lor de la miazănoapte, precum și mânia. Și se ascunseseră, crescându-și copiii ca valenieni.

Însă cei mai mulți habar nu aveau... Jourdain nu încetase niciodată a plănui să se întoarcă și să-l detroneze pe Lannon. El și ceilalți doi lorzi căzuți în dizgrație se întâlneau o dată pe an, fără a-și pierde vreodată credința că se vor putea revolta din nou și că vor izbândi.

O aveau pe Isolde Kavanagh, hărăzită să devină regină.

Aveau dorința și curajul de a se revolta iarăși.

Aveau de partea lor înțelepciunea anilor și lecția dureroasă a primei încercări nereușite.

Totuși, le lipseau două lucruri vitale: Piatra Înserării și *Codicele reginei*.

Acela fusese momentul când mă alăturasem lor, căci moștenisem amintiri de la un strămoș îndepărtat, care îngropase piatra fermecată cu veacuri înainte. Dacă aș fi reușit să o redobândesc, cu siguranță magia s-ar fi întors la Casa Kavanagh, iar celelalte Case maevane ar fi putut, în sfârșit, să se alătore și ele revoltei noastre.

Și asta a fost întocmai ceea ce am făcut.

Acestea se întâmplaseră cu doar câteva săptămâni în urmă. Totuși, mi se părea că trecuse multă vreme de atunci, ca și cum priveam înapoi printr-un geam crăpat, chiar dacă încă mai purtam pe trup și în suflet urmele bătăliei, ale tainelor ce-mi fuseseră ascunse și ale trădărilor, chiar dacă încă eram tulburată din pricina dezvăluirilor privind originea mea maevană.

Am oftat și am lăsat visul să se risipească, privindu-l în continuare pe Jourdain, care ședea la masă.

Părul său arămiu-închis era prins cu o panglică, ceea ce îi dădea un aspect valenian, dar o diademă îi încunună capul, răspândind în jur picuri de lumină. Era îmbrăcat cu niște pantaloni negri, simpli, și o vestă din piele cu un șoim de aur cusut pe piept, mândra emblemă a Casei sale. Avea încă pe obraz o

tăietură căpătată în luptă, care se vindeca destul de greu, amintire a ceea ce înduraserăm.

Jourdain avea privirea ațintită asupra potirului și, în sfârșit, le-am putut vedea: palpăirea nesiguranței, îndoiala de sine, gândul nevredniciei care nu îi dădeau pace. Am luat o cupă cu cidru și mi-am tras scaunul mai aproape de al lui.

Crescusem în Casa Magnalia lângă alte cinci ardene, cinci fete care ajunseseră să-mi fie ca niște surori. Dar aceste ultime luni în care fusesem înconjurată de bărbați mă învățaseră temeinic despre firea lor sau, mai important, despre cât de fragile le erau inimile și orgoliile.

La început am rămas tăcută și i-am privit pe oamenii care aduceau și puneau pe mese tăvi cu bucate aburinde. Totuși, am putut observa. Destui dintre membrii Casei MacQuinn vorbeau cu glasul stins, de parcă le-ar fi fost teamă să fie auziți. Veșmintele le erau curate, dar zdrențuite, chipurile adânc brăzdate de anii de muncă grea, zeci de ani în care uitaseră să zâmbească. Mai mulți copilandri șterpeleau chiar felii de șuncă de pe tăvi, îndesând mâncarea în buzunare, ca și cum ar fi fost obișnuiți cu foamea.

Era nevoie de timp pentru ca teama să se șteargă, pentru ca bărbații, femeile și copiii din acest ținut să se vindece și să se regăsească.

— Ți se pare totul ca un vis, tată? i-am șoptit până la urmă lui Jourdain, când am simțit povara tăcerii.

— Hmm...

Sunetul preferat al lui Jourdain, ce însemna că încuviința pe jumătate.

— Uneori, da. Până când o caut pe Sive și îmi dau seama că nu mai este aici. Atunci mă trezesc la realitate.

Sive, soția lui.

Nu puteam decât să-mi închipui cum fusese, o femeie vitează, neînfricată, ce se avântase în luptă cu atâția ani în urmă, jertfindu-și viața.

— Aș fi vrut să o cunosc, am spus și am simțit cum tristețea îmi umplea inima.

Era un sentiment pe care-l știam bine; trăisem multă vreme cu el, cu dorul de mamă.

Mama fusese valeniană și murise pe când aveam trei ani, însă tata fusese maevan. Câteodată mă simțeam strivită între cele două țări, între pasiunea celor de la miazăzi și sabia celor de la miazănoapte. Voiam să aparțin locului acestuia, alături de Jourdain și de poporul lui MacQuinn, dar când mă gândeam la sângele meu din partea tatălui... Când îmi aminteam că Brendan Allenach, lord și trădător, era tatăl meu de sânge... Mă întrebam cum de puteam fi primită aici, în castelul pe care-l asuprise prin teroare.

— Dar ție cum ți se par toate astea, Brienna? m-a întrebat Jourdain.

M-am gândit pentru o clipă, savurând căldura aurie a focului și fericirea care se ivise în oamenii lui Jourdain, pe măsură ce se adunau în jurul meselor. Am ascultat muzica melodioasă și dulce pe care Luc o revărsa din vioară și care stârnea veselie bărbaților, femeilor și copiilor deopotrivă, și m-am aplecat spre Jourdain, ca să-mi odihnesc capul pe umărul lui.

Apoi i-am dat răspunsul pe care voia să-l audă, nu cel pe care ar fi fost cinstit să i-l dau.

— Simt că am venit acasă.

Nu mi-am dat seama cât de hămesită eram până ce bucatele nu a fost puse pe masă: tăvi cu carne friptă și legume cu ierburi aromate, pâini frăgezite cu unt, fructe conservate și farfurii cu

brânză feliată și având coaja de diferite culori. Mi-am pus în farfurie mai multă mâncare decât aş fi putut îmbuca.

În vreme ce Jourdain era preocupat să stea de vorbă cu bărbatii și femeile care continuau să urce treptele daisului pentru a-l saluta ceremonios, Luc și-a tras scaunul pentru a fi față în față cu mine și cu Cartier.

— Ce vrei? am întrebat, văzând că Luc stăruia să ne zâmbească.

— Vreau să știu adevărul, mi-a răspuns.

— Despre ce, frate?

Luc a ridicat din sprâncene.

— Despre cum v-ați cunoscut! Și de ce nu ați spus nimic despre asta! În timpul întâlnirilor noastre de taină... Cum de n-ați știut? În ce privește restul grupului nostru de răzvrățiți, noi toți credeam că sunteți doi străini.

Îmi țineam mai departe ochii ațintiți către Luc, dar am simțit că privirea lui Cartier se îndreptase spre mine.

— N-am spus nimic niciodată pentru că habar n-aveam despre implicarea celorlalți. În timpul întâlnirilor noastre de taină, lui Cartier îi ziceați *Theo D'Aramitz*. Nu știam cine era. Iar mie îmi ziceați *Amadine Jourdain*. Cartier habar n-avea despre cine era vorba.

Am ridicat din umeri, dar încă eram tulburată de descoperirea făcută, acea clipă amețitoare în care îmi dădusem seama că, de fapt, Cartier era lordul Morgane.

— A fost o simplă neînțelegere pricinuită de două nume conspirative.

O simplă neînțelegere care ar fi putut distruge întreaga misiune de a o repune în drepturi pe regină.

Întrucât aflasem unde îngropase strămoșul meu Piatra Înserării, fusesem trimisă în Maevana, pentru a căuta ospitalitatea lordului Allenach, recuperând pe ascuns nestemata. În plus, grupul de răzvrățiți al lui Jourdain plănuise ca lordul Morgane

să se deghizeze într-un nobil valenian care vizita Castelul Damhan pentru tradiționala vânătoare de toamnă. Adevărata lui misiune era să pregătească oamenii pentru întoarcerea reginei.

— Și cine ți-a spus despre asta? l-am întrebat pe Luc.

— Merei, a răspuns fratele meu, luând iute o înghițitură de bere pentru a ascunde cum i se înmuia vocea când îi rostea numele.

Merei, cea mai bună prietenă și colega mea de odaie de la Magnalia, care-și desăvârșise pasiunea în muzică și care-l cunoscuse și ea pe Cartier drept ceea ce crezusem eu întotdeauna că ar fi: un maestru al cunoașterii valenian.

— Îhm! am izbucnit, mulțumită că acum el era cel care roșea sub privirea mea iscoditoare.

— Poftim? Mi-a mărturisit adevărul după bătălie, s-a bâlbâit Luc. Merei mi-a zis: „Știai că lordul Morgane i-a fost profesor Briennei la Magnalia? Nici nu ne trecea prin cap că este un lord maevan”.

— Și așa..., am dat să zic, dar am fost întreruptă de către Jourdain, care a țâșnit în picioare.

Deodată în sală s-a așternut tăcerea și toți ochii s-au ațintit asupra lui. Jourdain a ridicat pocalul, privind-și oamenii preț de câteva clipe.

— Vreau să vă spun ceva, acum că m-am întors, a început el. Nu am cuvinte pentru a vă descrie cum mă simt să fiu iar acasă, să fiu din nou împreună cu voi. În ultimii douăzeci și cinci de ani m-am gândit la voi în fiecare dimineață la trezire și în fiecare noapte înainte de culcare. V-am pomenit numele în minte atunci când nu puteam dormi, amintindu-mi chipurile și glasurile voastre, pricepera mâinilor voastre, bucuria de a vă avea ca prieteni.

Jourdain s-a oprit și am văzut lacrimi în ochii lui.

— Am greșit față de voi, părăsindu-vă așa cum am făcut-o în acea noapte a primei revolte. Ar fi trebuit să rămân pe pământurile mele; ar fi trebuit să fiu aici când Lannon a sosit, căutându-mă...

O liniște dureroasă a copleșit sala. Se auzeau doar sunetul răsuflărilor noastre, trosnetul focului ce ardea în vatră și gânguritul unui copil în brațele mamei sale. Am simțit cum inima îmi bătea mai tare, căci nu mă așteptasem să zică așa ceva.

M-am uitat la Luc, care pălise. Ochii ni s-au întâlnit și gândurile ni s-au împletit, întrebându-ne amândoi: „Ce ar trebui să facem? Ar trebui să spunem ceva?”

Mă pregăteam să mă ridic când am auzit pașii măsurați ai unui bărbat apropiindu-se de dais. Era Liam, unul dintre vasalii rămași ai lui Jourdain, care fugise din Maevana cu ani în urmă pentru a-și căuta lordul căzut în dizgrație și care, în sfârșit, reușise să-l găsească în ascunzătoarea lui, alăturându-se revoltei noastre.

Fără intuiția lui, răzmerița nu ar fi avut sorți de izbândă. L-am privit urcând treptele și punându-și mâna pe umărul lui Jourdain.

— Stăpâne MacQuinn, a zis vasalul. Cuvintele nu pot descrie ce simțim văzându-te întors în această sală. Vorbesc în numele tuturor atunci când spun că suntem fericiți să fim iar împreună. Că ne gândeam la *tine* în fiecare dimineață la trezire și în fiecare seară înainte de culcare. Că visam clipa de acum. Și știam că, într-o zi, te vei întoarce în mijlocul nostru.

Jourdain s-a uitat la Liam și am văzut că era, pur și simplu, năpădit de emoție.

Liam a continuat:

— Îmi amintesc acea noapte întunecată. Cei mai mulți dintre noi și-o amintesc. Strângându-ne în jurul tău după bătălie chiar în această sală, punându-ți băiatul în brațe.

A aruncat o privire spre Luc, iar dragostea din ochii lui aproape că mi-a tăiat răsuflarea.

— Ai fugit pentru că ți-am cerut și am vrut să o faci, lord MacQuinn. Ai fugit pentru a-ți ține fiul în viață, căci nu am fi putut îndura să vă pierdem pe amândoi.

Luc s-a ridicat, înconjurând masa pentru a sta de cealaltă parte a lui Liam. Vasalul și-a lăsat mâna dreaptă pe umărul fratelui meu.

— Vă urăm bun venit amândurora, lorzii mei! a zis Liam. Și ne face mare cinste să vă slujim din nou.

Sala a revenit la viață, toată lumea ridicându-se în picioare și închinând pocalele cu bere și cidru. Cartier și cu mine am urmat exemplul celorlalți, iar eu mi-am înălțat cidrul în lumină, așteptând să beau în sănătatea tatălui și a fratelui meu.

— Pentru lordul MacQuinn, a început vasalul Liam, dar Jourdain s-a întors brusc către mine.

— Fiica mea, mi-a spus răgușit, întinzându-mi mâna.

Aproape că am înghețat, surprinsă, iar peste sală s-a așternut liniștea, privirile tuturor îndreptându-se spre mine.

— Aceasta este Brienna, a rostit Jourdain. Fiica mea adoptivă. Și nu m-aș fi putut întoarce acasă fără ea.

Deodată m-a cuprins teama că vestea de la Castelul Damhan se răspândise: „lordul Allenach are o fiică”. Nu mai departe de acum o săptămână, mă prezentasem negreșit ca fiica de mult pierdută a lui Allenach. Și cu toate că nu cunoșteam lucrurile cumplite ce se petrecuseră pe aceste meleaguri și cu acești oameni, știam că Brendan Allenach îl trădase pe Jourdain, luându-i poporul și pământurile cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă.

Eram fiica vrăjmașului lor. Oare când mă priveau, încă-i zăreau umbra? „Nu mai sunt o Allenach, sunt o MacQuinn”, mi-am amintit.

Am pășit spre Jourdain, lăsându-l să mă prindă de mână și să mă tragă mai aproape, sub căldura brațului său.

Vasalul Liam mi-a zâmbit, cu o sclipire de dezvinovățire în ochi, ca și cum i-ar fi părut rău că îmi trecuse prezența cu vederea. Apoi și-a înălțat cupa și a spus:

— Pentru neamul MacQuinn!

Uralele au izbucnit în întreaga sală, împrăștiind umbrele și ridicându-se în zbor ca lumina, până la grinzi.

Am șovăit doar o clipă înainte să închin la rândul meu.

După petrecere, m-am trezit condusă de Jourdain, împreună cu Cartier și Luc, pe treptele scării mari către odaia care fusese odată cabinetul tatălui meu. Era o încăpere largă, cu rafturi pentru cărți săpate adânc în pereți și pardoseala din piatră acoperită cu blănuri și covoare pentru a înăbuși zgomotul pașilor. Un candelabru din fier atârna deasupra unei mese cu o frumoasă tăblie mozaicată, bucațelele din beril, topaz și lapislazuli înfățișând un șoim în zbor. Pe unul dintre pereți era o hartă mare a Maevanei; m-am oprit o clipă ca s-o admir înainte de mă alătura la masă bărbaților.

— E vremea să plănuiim a doua etapă a răzvrătirii noastre, a spus Jourdain, și am recunoscut în el aceeași scânteie pe care o văzusem atunci când, aflați în sala de mese a casei sale din orașul valenian, puneam la cale reîntoarcerea noastră în Maevana.

Cât de îndepărtate păreau acele zile acum, de parcă totul s-ar fi petrecut într-o altă viață!

La prima vedere ce era mai greu de făcut se încheiase. Dar când m-am gândit la tot ce ne stătea înainte, osteneala a pornit să mă furnice pe spinare și să-mi apese pe umeri.

Erau multe lucruri care încă puteau merge prost.

— Mai întâi să așternem în scris ce ne preocupă! a propus Jourdain.

Am apucat o bucată de pergament proaspăt, o pană și o călimară, pregătindu-mă să notez.

— O să încep eu, s-a oferit pe dată Luc. Judecarea celor din stirpea Lannon.

Am scris „Lannon”, tremurând înfiorată, ca și cum un simplu hârșăit de pană i-ar fi putut chema.

— Judecarea lor va avea loc în unsprezece zile, a zis Cartier.

— Așadar avem unsprezece zile ca să le hotărâm soarta? a întrebat Luc.

— Nu, a răspuns Jourdain. Nu o vom hotărî *noi*. Isolde a făcut deja cunoscut că poporul din Maevana îi va judeca. Public.

Am consemnat asta, amintindu-mi de acel fapt istoric din urmă cu trei zile, când, după bătălie, Isolde intrase în sala tronului, stropită de sânge, cu poporul aflat în spate. Îndepărtase coroana de pe capul lui Gilroy, îl lovise de mai multe ori, apoi îl făcuse să alunece pe podea, ca să zacă umil în fața ei. N-am să uit niciodată clipa aceea glorioasă, felul în care inima îmi bătuse, dându-mi seama că o regină era pe cale să se întoarcă pe tronul Maevanei.

— Atunci vom ridica un eșafod pe pajiștea castelului, ca toată lumea să poată lua parte, a spus Cartier. Îi vom aduce pe cei din neamul Lannon unul câte unul.

— Și vom citi plângerile cu voce tare, a adăugat Luc. Nu doar pe ale noastre, ci pe ale oricui va dori să depună mărturie împotriva nedreptăților săvârșite de ei. Ar trebui să dăm de știre celorlalte Case, ca să vină cu plângeri la judecată.

— Dacă vom face astfel, a avertizat Jourdain, întreaga familie Lannon va plăti, cel mai probabil, cu viața.

— Întreaga familie Lannon trebuie trasă la răspundere, a zis Cartier. Așa s-a procedat întotdeauna în miazănoapte. Legendele vorbesc de „porțiile amare” ale dreptății.

Știam că spunea adevărul. Mă învățase istoria Maevanei. Sensibilităților mele valeniene pedeapsa aceasta le părea întu-necată și aspră, dar știam că fusese hotărâtă pentru a împiedica ranchiuna dintre familiile nobile să sporească, pentru a-i ține în șah pe cei puternici.

— Ca să nu uităm, a spus Jourdain de parcă mi-ar fi citit gândurile, Lannon aproape că a nimicit Casa Kavanagh. A schingiuit oameni nevinovați *ani în șir*. Nu-mi place, dar bănu-iesc că soția și fiul lui, Declan, l-au sprijinit în asta. Poate că s-au temut prea tare ca să ridice glasul. Însă până să-i putem lua la întrebări cum se cuvine pe ei și pe cei din jurul lor, cred că este singura cale. Familia Lannon trebuie pedepsită în întregime.

A tăcut, căzând pe gânduri.

— Orice sprijin public pentru Isolde este vital și trebuie să ne mișcăm cât mai repede. Cât timp tronul rămâne neocupat suntem vulnerabili.

— Celelalte Case trebuie să-i jure credință în mod public, am rostit.

— Da, a răspuns tatăl meu. Dar și mai important este să încheiem noi alianțe. A încălca un legământ de credință este mult mai ușor decât a părăsi o alianță. Să vedem ce alianțe și rivalități cunoaștem, ne va da o idee de unde să pornim.

Am scris mai întâi „Alianțele dintre Case”, creând o coloană pe care urma apoi să o umplu. Cu paisprezece Case de luat în considerare, știam că asta putea deveni curând o bătaie de cap. Unele dintre vechile alianțe erau un soi de legături care apăruseră atunci când triburile se transformaseră în Case și primiseră binecuvântările primei regine, Liadan, cu veacuri în urmă. Adesea erau înțelegeri încheiate în urma căsătoriilor sau rezultate din împărțirea acelorași hotare și dușmani. Însă mai știam și că domnia lui Gilroy Lannon stricase unele dintre

alianțe, așa că nu ne puteam baza în întregime pe cunoștințele de istorie.

— Care Case îl sprijină pe Lannon? am întrebat.

— Halloran, a spus Jourdain după o clipă.

— Carran, a adăugat Cartier.

Le-am scris numele, știind că mai era încă unul, al unei singure Case care-i sprijinise întru totul pe cei din neamul Lannon în timpul terorii. Și că bărbații nu aveau să-l rostească, așa că trebuia să vină din gura mea.

— Allenach, am murmurat spăsită, pregătindu-mă să-l adaug iute pe la listă.

— Așteaptă, Brienna! a zis Cartier cu blândețe. Da, lordul Allenach l-a sprijinit pe Lannon. Însă fratele tău, Sean, a moștenit acum Casa. Iar acesta ni s-a alăturat în bătălia de pe pajiște.

— Fratele meu *vitreg*, dar da. Sean Allenach și-a dovedit sprijinul față de Isolde, chiar dacă a făcut-o în ultima clipă. Vrei să-l conving pe Sean să-și arate public susținerea față de Casa Kavanagh? am spus eu, deși mă întrebam cum aș putea îndrăzni să port o asemenea discuție.

— Da, a răspuns Jourdain. Este foarte important să câștigăm sprijinul lui Sean Allenach.

Am încuviințat și am scris numele Allenach pe margine.

Am vorbit despre alianțele rămase care ne erau cunoscute:

Dunn-Fitzsimmons (prin căsătorie)

MacFinley-MacBran-MacCarey (acoperă jumătatea de miez-noapte a Maevanei; alianță datorată unui strămoș comun)

Kavanagh-MacQuinn-Morgane.

Burke și Dermott erau singurele Case lipsite de alianțe.

— Burke și-a declarat sprijinul când a luptat de partea noastră pe pajiște, am spus, amintindu-mi cum își adusese

războiniciei și războinicele tocmai când șovăiam în bătălie, când credeam că am putea pierde.

Lordul Burke schimbase cursul luptei, asigurându-ne ultima izbucnire de forță de care aveam nevoie pentru a-i învinge pe Lannon și pe Allenach.

— Voi vorbi personal cu lordul și lady Burke, a zis Jourdain. Nu văd de ce nu i-ar jura credință lui Isolde. Voi trata, de asemenea, și cu cele trei Case care încep cu „Mac”.

— Eu le voi face o invitație soților Dermott, s-a oferit Cartier. Asta, după ce îmi pun în ordine Casa.

— Iar eu poate o să câștig de partea noastră alianța Dunn-Fitzsimmons cu puțină muzică, nu-i așa? a propus Luc, făcând semn din sprâncene.

I-am zâmbit, încercând din răspuțeri să ascund faptul că familia Allenach îmi va rămâne mie ca s-o conving. Aveam să mă gândesc la asta mai târziu, când aș fi găsit o clipă de singurătate ca să-mi lămuresc emoțiile pe care mi le provoca.

— Acum, să trecem la rivalități! am spus eu.

Cunoșteam deja două dintre ele și mi-am luat libertatea de a le nota:

MacQuinn-Allenach (dispută privind hotarele, încă nerezolvată)

MacCarey-Fitzsimmons (privind ieșirea în golf)

— Care mai sunt? am întrebat, în timp ce pana mea picura steluțe de cerneală pe hârtie.

— Halloran și Burke întotdeauna au avut ceva de împărțit, a zis Jourdain. Sunt rivale când vine vorba de produsele lor din oțel.

Am adăugat și aceste case pe listă. Cu siguranță, trebuiau să mai existe și alte rivalități. Maevana era cunoscută pentru spiritul ei aprig și încăpățânat.

Mă uitam la lista mea, însă trăgeam cu coada ochiului la Jourdain: îl studia pe Cartier, care se foia în scaun.

— Morgane și Lannon, a spus el atât de încet, încât abia l-am auzit.

Am ridicat ochii la Cartier, dar el nu se uita la mine. Privirea lui era îndreptată spre ceva aflat în depărtare, ceva ce nu puteam vedea.

Morgane-Lannon, am notat eu în continuare.

— Mă mai preocupă ceva, a intervenit Luc, sfâșiind tăcerea stântenitoare. Magia familiei Kavanagh s-a întors, acum că Piatra Înserării a fost recuperată. Ar trebui să vorbim și despre asta? Sau poate mai târziu, după încoronarea lui Isolde?

Magia.

Am adăugat-o în listă, un cuvânt mic, dar care conținea în el atât de multe posibilități. Devenise limpede după luptă că darul magic al lui Isolde era puterea tămăduitoare. Îi atârnam la gât Piatra, iar ea izbutise să vindece răni doar prin atingere. Mă întrebam dacă putea să-și controleze magia.

— Nu pot, îmi mărturisise ea. Mi-aș fi dorit un instructor, un îndreptar măcar...

Îmi spusese asta a doua zi după bătălie.

— Dacă magia mea o ia razna... vreau să-mi promiți că îmi vei lua de la gât Piatra Înserării. Nu doresc să servesc răul prin magie, ci binele poporului, îmi șoptise ea, iar privirea mea coborâse spre locul de deasupra inimii unde i se odihnea nestemata în culori aprinse. Dar în această clipă nu știu mai nimic despre ea. Și nu știu de ce sunt capabilă. Trebuie să-mi promiți, Brienna, că mă vei ține sub supraveghere.

— Magia ta nu o va lua razna, milady, îi răspusesem eu, însă cu inima îndoită după mărturisirea ei.

Acesta era însuși motivul pentru care Piatra dispăruse în urmă cu o sută treizeci și șase de ani. Întrucât strămoșul meu, Tristan Allenach, nu numai că îi împiedicase pe cei din neamul Kavanagh să fie singura Casă purtătoare de magie, ci se temuse,

de asemenea, de puterea lor, mai ales atunci când și-o foloseau în războaie. În luptă, magia o lua într-adevăr razna, atâta lucru știam și eu, numai că nu înțelegeam pe deplin motivul.

Văzusem mici fragmente prin filtrul amintirilor pe care le moștenisem de la Tristan. Ultima amintire era legată de soarta unei bătălii magice care fusese înfricoșătoare. Felul în care cerul se sfâșiase în două, cutremurul îngrozitor, felul nefiresc în care armele se întorseseră asupra celor care le mânuiau. Fusesse ceva înspăimântător și, în parte, înțelegeam de ce Tristan se hotărâse s-o asasineze pe regină și să-i fure Piatra.

Și totuși... Nu mi-o puteam închipui pe Isolde devenind o regină cu magia preschimbată în rău, o regină care nu-și putea controla darurile și puterea.

— Brienna?

Am ridicat privirea la Jourdain, neștiind cât de mult stătusem la masă, pierdută în amintiri. Toți trei se holbau la mine, așteptând.

— Te gândeai la magia lui Isolde? a întrebat tata.

Am stat în cumpănă dacă să le împărtășesc și lor conversația cu regina, însă am considerat că era mai bine să nu-mi fac cunoscute temerile.

— Mă gândeam la magia tămăduitoare a lui Isolde, am răspuns eu. Nu cred că trebuie să ne temem de ea. Istoria ne-a demonstrat că magia o ia razna doar în războaie.

— Cât de mare este Casa Kavanagh în momentul de față? a întrebat fratele meu. Câți Kavanagh au rămas în viață? Și vor fi ei oare la fel de dârji precum Isolde și tatăl ei?

— Gilroy Lannon i-a nimicit, i-a vânat mai mult decât pe cei din celelalte Case, a zis Jourdain. La începutul domniei sale a omorât „câte un Kavanagh pe zi”, acuzându-i de false fărădelegi, doar de dragul distracției.

A făcut o pauză, îndurerat.

— Nu m-ar surprinde dacă au mai rămas doar o mână de oameni din familia Kavanagh.

Am tăcut cu toții. Urmăream cum flăcările lumânărilor jucau pe șoimul din mozaic, făcându-l să scânteieze.

— Credeți că Lannon a ținut vreun registru cu numele lor? a spus Cartier. Ar trebui citați în plângere la proces. Toată țara ar trebui să știe câte vieți a răpit.

— Nu știi, a răspuns Jourdain. Întotdeauna erau scribi în sala tronului, însă cine știe dacă Lannon le-a permis să consemneze adevărul?!

Iar tăcere, de parcă nu ne mai găseam cuvintele. Am privit lung lista, știind că nu creaserăm vreun plan solid în această seară, și totuși părea că măcar deschiseseăm o poartă.

— Propun să avem o întrevedere de taină cu Isolde când ne întoarcem în Lyonesse pentru proces, a vorbit tata într-un final, rupând tăcerea. Putem să discutăm mai multe atunci despre magie și despre cum preferă să citim plângerile.

— De acord, a aprobat Cartier.

Luc și cu mine am încuviințat.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, a încheiat Jourdain, ridicându-se.

Cartier, Luc și cu mine l-am imitat și am rămas toți într-un cerc, cu fețele pe jumătate luminate și pe jumătate în întuneric.

— Îi voi trimite lui Isolde o scrisoare în care să-i împărtășesc gândurile noastre în legătură cu judecata, astfel încât să înceapă să adune și ea plângeri în Lyonesse. Voi trimite misive și către celelalte Case, ca să-și pregătească jalbele. Tot ce vă cer acum este să rămâneți cu ochii-n patru, vigilenți. Am mai plănuit o răzvrătire și înainte, acum știm ce anume să căutăm dacă susținătorii lui Lannon îndrăznesc să ne zădărnicească planurile de încoronare a lui Isolde.

— Crezi că se vor împotrivi? a întrebat Luc, frământându-și mâinile.

— Da.

Mi-a tresărit inima la răspunsul lui Jourdain. Îmi închipuisem că orice maevan va fi încântat să-i vadă răsturnați pe cei din neamul Lannon. Însă adevărul era că existau cel mai probabil facțiuni care unelteau deja să ne împiedice planurile. Oameni cu inima întunecată care îl iubiseră și îl serviseră pe Gilroy Lannon.

— Mai avem un singur pas până s-o punem pe regină pe tron, a continuat tata. Ne vom confrunta cu cea mai mare opoziție în următoarele două săptămâni.

— Și eu cred la fel, a spus Cartier și și-a apropiat mâna de a mea.

Nu ne-am atins, însă i-am simțit căldura.

— Încoronarea reginei va fi una dintre cele mai frumoase de care a avut parte acest ținut. Însă o coroană pe cap nu va fi suficientă pentru a o proteja.

Jourdain s-a uitat la mine și știam că mă vedea în locul ei, însă nu ca pe o regină, ci ca pe o femeie luată la țintă.

Încoronarea lui Isolde Kavanagh ca regina de drept a Maevanei nu însemna că ascensiunea noastră avea să ia sfârșit. Acesta era doar începutul.